

Gemeente van Christus,

Pasen is zo vreemd, we horen het ongehoorde, je kunt over Pasen beter zingen dan preken. Pasen komt volgens het evangelie als een geschenk van de andere kant. Het overkomt je. Pasen doorbreekt al onze bekende denkkaders. Van wie kunnen wij op aan in deze crisistijd? Wie verdient ons vertrouwen? Dat zijn misschien wel de vragen die ons deze dagen vooral bezighouden. Met wie wagen we het in de mist van deze tijd? Waarin niemand echt weet welke kant we op moeten? Wij denken vooral in termen van perspectief. Hadden we maar perspectief. Wij experimenteren met 'field lab' over wat er mogelijk is, wij hunkeren ernaar dat de steen van de lock down wordt weggerold. Wij maken met elkaar ongekende tijden door. Een pandemi die ons als samenleving en ook persoonlijk verlamt. Wij zijn uitermate kwetsbaar. Wij schatten onze kansen in. Wat is ons perspectief? Op Pasen vieren wij een ongekend perspectief. Voorbij rekenmodellen, voorbij extrapolatie, komen wij in het licht van Pasen te staan.

In de kern is het Paasverhaal een ongeloofwaardig verhaal. We hebben niets concreet in handen. Ja, de tuin is aanwijsbaar, is afgebakend, maar het geheim van de tuin onttrekt zich aan ons kennen. Het geheim van de tuin is alleen te verstaan in de context van liefde. Maria verwijlt in de tuin bij het open graf. Ze staat er ten eind raad. Zoals ook wij zo vaak ten einde raad zijn. Wat is het leven toch breekbaar en berekenbaar. Maria verwijlt in de tuin bij het open graf, ze staat in een oneindige ruimte .. geen perspectief ... ze kan niet meer voor of achteruit, de levenstuin is geheimloos geworden, de besloten hof is een dodenhof. Zo is het.

Maar ze heet Maria, - Mirjam in het hebreuws-, wat betekent: geliefde. Mirjam heeft geen oog voor de natuur van de tuin of de opgaande zon ... door de tranen zijn ook de knoppen van kastanjeboom voor haar onzichtbaar, voor haar geen lente, geen opbeurende woorden ... sterkte .. houd moed..het seizoen is grijs en zwart, als altijd. Ze blijft haar vraag maar steeds herhalen: "Ze hebben mijn Heer weggenomen. Waar hebben ze Hem neergelegd?" Dan de verrassende wending. Het wordt prachtig verteld. De tuinman! Ze klampt hem direct aan: "zeg me dan waar u Hem hebt neergelegd". De hovenier antwoordt met één woord. Hij spreekt haar naam uit: Mirjam. En dan gaat de zon op. In een flits weet ze het: Hij is het! Het noemen van haar naam, Mirjam – geliefde – raakt haar tot in het diepst van haar ziel. Alle grendels vliegen uit het slot. In haar duisternis wordt een licht ontstoken dat nooit meer zal doven. En zo is Mirjam de zegsvrouw van Pasen geworden, toen ze bij haar naam werd geroepen. Ik moeten denken aan het bekende gedicht van de dichteres Neeltje Maria Min 'mijn moeder is mijn naam vergeten, mijn kind weet nog niet hoe ik heet. Hoe moet ik mij geborgen weten? En dan die krachtige uitroep: o, noem mij bij mijn diepste naam! Zo wordt Mirjam bij haar diepste naam geroepen in de tuin, in de hof. En zij keerde zich om, zo staat er. Ze draait zich om, maakt zich los van het oude waarin zij verwickeld was en ze richt zich op de toekomst. Nee, het is niet afgelopen met die man uit Nazareth, zijn liefde is niet verzwolgen in het graf, het gaat door, hij is gedood maar is niet dood, de doodlopende weg gaat verder. Dat is het paasgeheim van de tuin.

Je kunt je afvragen als je het verhaal leest wie wordt hier nu eigenlijk opgewekt? Is dat niet juist Maria – Mirjam – die door het noemen van haar naam gewekt wordt? Bij het noemen van haar naam is het alsof er een nevel voor haar ogen optrekt en ze kijkt in een nieuwe ongeziene en ongehoorde wereld. De opstanding blijft altijd een geheim van de gemeente, zo schrijft de theoloog Karl Barth en dus is het ook altijd een weersproken en ontkend geheim. Maar de gemeente heeft door de eeuwen door altijd gezegd: Ja wij weten het, Hij is gekruisigd, Hij is dood, maar nochtans Hij leeft. Daar komt de dood niet tussen. Houdt mij niet vast, zegt de Opgestane. Wie het probeert vast te houden zal het weer kwijt raken, maar je kunt er wel voor open staan, je kunt wel aangeraakt worden door het geheim van de Levende. Vasthouden is de houding van de grijpende hand, ontvangen kun je alleen met open handen. Het Paasgeheim dat in de liturgie bewaard wordt, kun je alleen met open handen vieren. Pasen vieren is het leven vieren, tegen alles in wat het leven ontmenselijkt, tegen alle ontaarde beschaving in. Pasen vieren betekent achter het masker van de beschaving de schurk zien,

niet alleen bij anderen maar ook bij jezelf en gewekt worden doordat je naam wordt geroepen in liefde. Maria! Rabboni. Dat ene vers uit het evangelie is misschien wel het mooiste vers uit de bijbel, daar wordt het geheim van de liefde zichtbaar, waar een mens bij name wordt genoemd, waar wordt gezegd, ik ken jou, ik zie naar je om, ik wil met je verder, ik heb je nodig. En waar die liefde geschiedt in de ander die ons aanspreekt, ontwaakt een mens uit de dood, daar is liefde sterk als de dood. En als dat ergens zichtbaar wordt, als het ergens oplicht dan toch zeker in de bediening van de doop, als ouders met het meest kostbare in hun armen bij het doopvont komen, bij het doopvont wordt een mensje bij haar naam geroepen, opgewekt ten leven, aangeraakt door de liefde van God. Dat is Pasen. Ik wil eindigen met enkele woorden van iemand die mij steeds weer weet te raken, hij is al lang overleden, maar de woorden van de theoloog Miskotte zijn mij blijvend dierbaar geworden. Hij schrijft: De wijze waarop we door de Heer geroepen worden is heel eenvoudig en het antwoord dat we te geven hebben is ook heel eenvoudig. Mijn vrienden, - zo schrijft hij – maak uw geestelijk leven toch niet al te omslachtig en laat niet toe dat anderen het omslachtig maken. Datgene waar het in het leven werkelijk op aankomt, kan in weinige eenvoudige zinnen worden samengevat, heel het christendom komt tenslotte hier op neer dat er een stem tot ons komt die ons aangrijpt in ons allerdiepste wezen door onze naam te noemen en in het noemen van die naam onze verborgen eenzaamheid treft met een onbegrijpelijke goddelijke toewending. En dat wij dan daarop eerlijk en zonder reserve antwoorden: Rabboni, mijn meester. Is dat alles vraagt u zich af? Ja, dat is alles. En zo is Mirjam de zegsvrouwe van Pasen toen ze bij haar naam werd geroepen. Zoals ook straks bij de doop ... een klein meisje ...bij haar naam wordt geroepen. Dan ziet alles er ineens even heel anders uit. Een wereld waarin de liefde sterker blijkt dan wat ook. Amen.